

Петя Дубарова

Време

Текат минути, часове и дни
в безспирен бяг безследно отлетели.
Как страшно в тези четири стени
ти бляскаш своите мисли посивели.
И чакаш някого. Но идва ден,
когато по пътеки осветени,
от блясъка на слънце озарен,
с изопнати от дъжд прохладни вени
ще спреш за миг внезапно покосен
от мисъл: Младостта е изживяна,
и как ли ще признаеш ужасен
пред себе си, че тя е пропиляна.
И истински все още неживял,
денят ти сив отмерва пулс последен.
И времето ще сграбчиш ти без жал
със трескави ръце и ужас леден.
Към слънцето с пресъхнали очи,
съсипан, прежаднял ще се катериш.
Но слънцето жестоко ще мълчи
и нищо ново няма да намериш,
защото си съвсем обикновен човек
на средна възраст. Много скоро
е може би и онзи страшен ден,
когато смърт очите ще затвори.
Ще върнеш ли, дали ще върнеш пак
загубеното, вече пропиляно?!
На карта ще залагаш, светъл бряг
сте търсиш, но във тебе като рана
ще пари мисълта, че две неща
не можеш никога да си възвърнеш:
Живота да избавиш от смъртта
и времето назад да върнеш!

Изтича песента като вода!
Но времето остава нейна стража.
Дотука спира моята следа,
а имах толкоз много да ви кажа.

КРАЙ

© Петя Дубарова

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6070>]